

ПОПЪ МАРИНЪ

Четвърти севлиево-възрожденецъ и народенъ будителъ е билъ попъ Маринъ Софрониевъ. Той се явява като голѣмъ училищенъ реформаторъ и като църковенъ деецъ презъ втората половина на миналия вѣкъ. Въ дневника си, който е почналъ да държи отъ 1854 г. до 1873 го., той бележки, че първоначално въ родния му градъ Ловечъ на 17 априлъ 1854 г. билъ назначенъ, като младъ, за помощникъ на учителя Манола въ Горно-крайското училище, а на следната учебна година той отива за помощникъ на учителя Янка. Като не можалъ да се разбира съ последния, решилъ да напусне учителството и да иде въ Търното при нѣкой търговецъ. На пжтя за Търново, въ Севлиево е престоялъ, харесали го първенцитъ и го назначаватъ за учителъ на 5 ноемврий 1856 година на 19 годишна възраст. По случаятъ той пише въ бележника си: „Въ туй време бѣха господари-тъ на Свята гора съ учителя Николая“ и отишълъ въ Габрово на 28 декемврий да ги посрещне. Въ числото на севлиево-възрожденци, които били посрещани, сж били: Почтеннородний господинъ Миню Радковичъ, почтеннитъ г. г. Минчо Ивановъ, Чорбаджиоглу, Христо х. Петковъ, Иванъ Ат. Манюглу и др.

Рождение, образование и женитба.

Попъ Маринъ се е родилъ на 14 декемврий 1837 год. въ гр. Ловечъ. Баща му свещеникъ Попъ Стефанъ и майка му Донка сж сжщо така родомъ отъ градъ Ловечъ. Наскоро умира майката и единственото дете Маринчо бащата оставя да го гледа леля му, а той напуска светския животъ, отива въ Троянския манастиръ, става калугеръ и добива духовното име Софроний. За това Попъ Маринъ се е пишелъ по презиме Софрониевъ — Калугеровъ. Като навършва 7 години, Маринчо отива при баща си въ манастиря и постъпва въ килийното училище, гдето изучава наустницата и псалтиря, усвоява църковно-славянския и гръцкия езици, като става добъръ църковенъ пѣвецъ. Въ това си учение и служение той